

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 115.

Trettende Session.

32te Møde.

Lørdagen den 14de November Kl. 1.

(Fortsat.)

Tscherning (fortsat): Saalænge den ikke bliver respeceret, er det min Overbeviisning, at naar man vil fastholde vort Bevillingsystem og ikke lidt efter lidt listes over paa et Normalbevillingsystem som det, der gjælder for Monarchiet, saa skulle vi optræde og handle saaledes som anført, og de Ulemper, der deraf kunne følge, maae hvile paa dem, der have rejst denne Strid og paa en saadan Maade søgt at indskrænke og fordærve vort hele Bevillingsystem, at vor hele Forfatning med Tokammerstyret derved tilsidst vil gjøres til en Umulighed. Vi have her i Folkethinget ikke gjort Andet og ikke forsøgt Andet, end hvad der, som oplyst, udføres i de meest erfarne Lande ved den constitutionelle Behandling af Finantsvæsenet, men enhver Bemærkning i den Henseende, enhver Haandskrænkning for paa en beqvem Maade at komme til en Afgjørelse, er viist tilbage, man har saagodtsom udtalt, eller rettere sagt, det er blevet klart udtalt, at Finantsloven med Hensyn til alle Bevillinger, der stode i andre Love, kun skulde betragtes som et Normalbudget, skulde være forpligtet til at optage dem som Bevillinger gennem andre Love, uden at have den Ret, som tilkommer den, aarligt at aadne eller lukke Finantskassen. Saalænge denne Erkjendelse ikke kommer klart frem, saalænge er det nødvendigt for dette Thing at tage de alvorligste Forholdsregler; jeg har grebet den første Leilighed for at gjøre opmærks-

som derpaa, og jeg troer at turde sige, at alle de Bevillinger, der ere opførte paa Finantsloven, hidrørende fra endnu ikke vedtagne Love, ville blive opstillede for dette Thing til Forkastelse inden tredje Behandling, dersom Lovene ikke inden den Tid ere blevne vedtagne i dette Thing.

Man har her omtalt Gagefastsættelserne for Amtmændene; det er min Overbeviisning, at Gagefastsættelserne i det Hele ikke ere heldigt behandlede fra Ministeriets Side. Ministeriet har der ikke nogen Lov liggende for sig, thi Lønningsloven giver ikke nogen Mand her i Landet Ret til et Krav, og alle Stridigheder, alle Tvistigheder, der kunne opstaae af Lønningsloven, ere henstillede til Ministerens Afgjørelse. Hvor en eller anden Fortolkning altsaa førte til Gagefastsættelser, der under de Forhold, hvorunder vi leve, maae betragtes som meget høie, havde det ligget til Ministeren at nedsette dem og foreslaae de lavere Bestemmelser, men saavidt jeg kan skjønne, er man overalt gaaet den modsatte Vej: istedetfor at stille sig paa Statskassens Gebeet har man stillet sig paa de Enkeltes Gebeet og betragtet de Bestemmelser, der vare givne, som Love, hvis Fortolkning skulde gjøres saa gunstig for Personerne som mulig. Dette er Noget, som i det Hele har Indflydelse paa de nuværende Gagelove, men hvad mig angaaer, da tager jeg rolig Følgerne paa mig, kun bemærkende, at naar de 5 Aar ere omme, som de nuværende Lønningslove lyde paa, saa antager jeg, at intet Folkething mere bevilger nogen Lønningslov, uden at der som første Paragraph staaer: „Vedlevende Lønningslov for de kommende 5 Aar